

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra VENUS ET DRAMATISK DIGT (1841)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 283. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207703764752/facsimile.pdf> (tilgået 22. maj 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

HERMIONE.

Kom til dig selv, Ulykkelige —

PROCNE.

Stille!

Hvor er din Haand? Sec der er Dolken! Saadan
 Som jeg nu holder, holde du om Grebet
 Med alle dine Kræfter rigtig fast.
 Naar saa hans Arm omslynger dig, da stød
 Med Magt ham Staalet pludselig i Hjertet,
 Saa dybt, at Heilet imod Brystet slaar,
 Og Blødet styrter frem i røde Strømme.
 Frygt Intet for dig selv; thi udenfor
 Jeg lytte vil, og naar dit Raab mig kalder,
 Da kommer jeg herind. Jeg selv maa høre
 Hans sidste Suk; jeg maa en Hilsen give
 Ham med i Døden — ja! han vide skal,
 At Stødet, som ham fælder, kom fra mig.

HERMIONE.

Afsindiget! Og troer du jeg vil tjene
 Dit blinde Had?

PROCNE.

Hvi kalder det du blindt,

Som var mit Øie gennem lange Tider?
 Viid, jeg har ogsaa seet engang som du;
 Ja, Dagens Sol jeg saae, og meer end Solen,
 Hans Ungdom har jeg skuuet: den mit Lys var,
 Da det blev mørkt omkring mig. — Blind jeg sad,
 Men hørte jeg Actæons Trin sig nærme,
 Strax dækkedes min Nat af klare Stjerner.
 Naar jeg hans Røst fornem, da vaudred jeg
 Igjen i Vaarens lysegrønne Lunde;
 Og kyssed han min Mund — o, Morgenrøden
 Steg frem medeet, og skjælvende jeg stod,
 Og skued meer og meer dens Purpur stige,
 Og følte Varmen af den i mit Bryst.

HERMIONE.

Ulykkelige Procne!

PROCNE.

Ræk din Haand mig!

Din Røst er mild — det er saa længe siden,
 At her jeg med et Menneske har talt.

HERMIONE.

Kan ei fra din Elendighed du flye?

PROCNE.

Du kjender ei den Magt, som han besidder;
 Thi fast til sig min Villie har han bundet.
 Han i sin Stemme som en Trolddom har;
 Naar den jeg hører, strax mit Hjerte bræver,
 Og alt mit Mod forlader mig medeet.
 Det er, som for hans Fod jeg maatte synke,